

Sygn. akt III PK 175/16

POSTANOWIENIE

Dnia 31 sierpnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z powództwa Syndyka Masy Upadłości "R." sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej w R.

przeciwko A. P.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 31 sierpnia 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 7 września 2016 r., sygn. akt III APa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 7 września 2016 r. oddalił apelację pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w R. z dnia 1 kwietnia 2016 r., którym zasądzono od A.P. na rzecz Syndyka Masy Upadłości R. spółki z o.o. w upadłości likwidacyjnej w R. kwotę 138.674,13 zł z odsetkami.

Pozwana, reprezentowana przez kuratora ustanowionego dla nieznanej z miejsca pobytu, wywiodła skargę kasacyjną od tego wyroku i opierając ją na podstawie naruszenia prawa materialnego, tj. art. 83 § 1 zdanie pierwsze k.c., art. 83 § 1 zdanie drugie k.c., art. 734 § 1 k.c. i art. 735 § 1 k.c. w związku z art. 750 k.c., art. 410 § 1 k.c. i art. 405 k.c., wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy przez oddalenie powództwa oraz zasądzenie od

powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania, ewentualnie o uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji, a także zasądzenie od powoda kosztów postępowania kasacyjnego.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania z uwagi na to, że jest ona oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jednym z koniecznych elementów skargi kasacyjnej jest, jak wynika z art. 398⁴ § 2 k.p.c., wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wymóg ten wiąże się, jak wielokrotnie wyjaśniano w orzecznictwie Sądu Najwyższego, z przesłankami rozważanymi przez ten Sąd podczas tzw. „przedsądu”, a więc na posiedzeniu, którego przedmiotem jest przyjęcie lub odmowa przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Przesłanki te określone są w art. 398⁹ § 1 k.p.c. i tylko one podlegają badaniu w tej fazie postępowania, a przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje wtedy, gdy zachodzi choćby jedna z nich. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania winno zatem koncentrować się na wykazaniu istnienia takiej przesłanki, przy czym treść tego uzasadnienia nie może być dowolna, bo konieczne jest oparcie jej na argumentacji jurydycznej.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że skarga jest oczywiście uzasadniona, nie można jednak uznać, że skarżąca zdołała wykazać istnienie tej przesłanki.

Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274). Innymi słowy, w celu spełnienia przesłanki przewidzianej w art. 398⁹

§ 1 pkt 4 k.p.c. należy wykazać „oczywistość skargi kasacyjnej” przez odwołanie się do argumentacji, która *prima facie* wskazuje, że zaskarżone orzeczenie wydane zostało z oczywistym naruszeniem prawa (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 30 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, z 2 sierpnia 2007 r., III UK 45/07, z 10 lipca 2007 r., II UK 45/07, niepublikowane, z 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109), a takich argumentów nie można doszukać się we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej w niniejszej sprawie do rozpoznania. Nie ma bowiem podstaw do przyjęcia, że skarżąca wykazała, iż skarga jest oczywiście uzasadniona z uwagi na to, że „Sąd wydając zaskarżone orzeczenie, niezasadnie pominął i zaniechał zastosowania bezwzględnie obowiązującego przepisu prawa materialnego, tj. art. 83 § 1 k.c. zd. II, wydając zaskarżone orzeczenie wyłącznie na podstawie art. 83 § 1 k.c. zd. I, a w konsekwencji dokonanego naruszenia, Sąd niezasadnie zaniechał dokonania ustaleń, czy uznane za pozorne oświadczenie woli nie zostało złożone dla ukrycia innej czynności prawnej”. Skarżąca nie zauważa jednak, że Sąd odwoławczy w całości zaakceptował zarówno ustalenia faktyczne, jak i ich ocenę prawną dokonaną przez Sąd pierwszej instancji. Sąd Okręgowy zaś ocenił ważność oświadczenia woli pod kątem jego pozorności zarówno w świetle art. 83 § 1 zdanie pierwsze k.c., jak i w świetle art. 83 § 1 zdanie drugie k.c., co wyraźnie wynika ze sformułowania, że „w ocenie Sądu Okręgowego brak jest również możliwości uznania, aby strony umowy miały przyjmować inną umowę pod pozorem umowy o pracę, gdyż ze względów opisanych już powyżej taka umowa również nie byłaby faktycznie realizowana” (s. 13 uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego). W takiej sytuacji nie ma podstaw do stwierdzenia, że w ogóle doszło do naruszenia art. 83 § 1 zdanie drugie k.c., przez jego niezastosowanie, a tym bardziej, że naruszenie to miałoby mieć charakter kwalifikowany.

Skarżąca nie zdołała więc przekonać o potrzebie rozpoznania jej skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało postanowić jak w sentencji.